

– ресурсної забезпеченості. При розробці та затвердженні документів стратегічного планування повинні бути визначені джерела фінансового та іншого ресурсного забезпечення заходів з урахуванням об'єктивно існуючих обмежень.

1. Новікова М. М. Механізм управління логістичними витратами на промисловому підприємстві / М. М. Новікова, Н. О. Кондратенко, М. В. Волкова. Збірник наукових праць ЧДТУ. Серія: Економічні науки, 2018. – Вип. 49. – С. 91 – 98.

ПРИНЦИПИ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Казakov В.В.

Науковий керівник – Кондратенко Н.О., д-р екон. наук, професор

Інновація є досить складною, багатогранною проблемою, яка зачіпає весь комплекс відносин дослідження, виробництва, збуту. Величезне значення в підвищенні її ефективності належить менеджменту. Безперервний процес відкриття нових знань і застосування їх у суспільному виробництві, тобто безперервний процес впровадження інновацій, називається науково-технічним прогресом [1].

Інновації бувають двох основних форм:

- 1) еволюційна форма, втілюється в насиченні промисловості, поступово вдосконалюється технікою;
- 2) революційна форма, втілюється в технологічних проривах, що характеризуються абсолютно новими технологічними процесами і принципами роботи машин.

Під сутністю інноваційної діяльності розуміється її внутрішній зміст, що виражається у взаємозв'язку всіх різноманітних властивостей і відносин, що виявляються в різних формах існування: наукова, проектно-конструкторська, технологічна діяльність, досвідчені розробки, робота з освоєння нововведень у виробництві, їхньої реалізації. Змістом інноваційної діяльності є єдність всіх складових її елементів, властивостей, внутрішніх процесів, зв'язків, протиріч і тенденцій. Воно виражається у взаємозалежній і ефективній діяльності по доведенню науково-технічних ідей, винаходів, розробок до результату, придатного до практичного використання, що припускає цілий комплекс наукових, технологічних, організаційних, фінансових і комерційних заходів, у своїй сукупності приводячих до інновацій [2].

Поняття інноваційної діяльності тісно пов'язане з поняттям «інноваційного потенціалу», під яким розуміється сукупність кадрових, матеріально-технічних, інформаційних і фінансових ресурсів, що обслуговуються відповідною інфраструктурою, призначена для реалізації нововведень. Інноваційний потенціал будь-якого господарського су-

б'єкта залежить від специфіки й масштабів його діяльності, а рівень його розвитку визначає реальні інноваційні можливості підприємства. Необхідно також відзначити той факт, що інноваційний потенціал не може бути збережений, ефективно використовуватися й відтворюватися, якщо не буде сформований господарський механізм керування інноваційним процесом.

Інноваційна діяльність підприємства повинна здійснюватися за такими принципами [3]: 1) адаптивності – прагнення до підтримання певного балансу зовнішніх і внутрішніх можливостей розвитку (внутрішніх спонукальних мотивів діяльності суб'єкта господарювання і зовнішніх, що генеруються ринковим середовищем); 2) динамічності – динамічне приведення у відповідність цілей і спонукальних мотивів (стимулів) діяльності підприємства (зокрема його власників, менеджерів, фахівців, працівників); 3) самоорганізації – самостійне забезпечення я умов функціонування, тобто самопідтримка обміну ресурсами (інформаційними, матеріальними, фінансовими) між елементами виробничо-збутової системи підприємства, а також між підприємством і зовнішнім середовищем; 4) саморегуляції – коригування системи управління виробничо-збутовою діяльністю підприємства відповідно до змін умов функціонування; 5) саморозвитку – самостійне забезпечення умов тривалого виживання і розвитку підприємства (відповідно до його місії й ухвалені мотивації діяльності).

Інноваційна діяльність підприємства спрямована на створення і залучення із зовнішнього середовища таких інновацій, які б сприяли підвищенню його конкурентоспроможності, зміцненню ринкових позицій, забезпечували б перспективу розвитку. Проте можливості підприємств відносно залучення інновацій різні, що обумовлено передусім існуючими ресурсними обмеженнями, особливо фінансовими. Тому управління інноваційною діяльністю слід здійснювати, з одного боку, враховуючи потенційні можливості інновацій у формуванні конкурентних переваг, а з іншої - на інвестиційні можливості підприємств. Для цього необхідне економічне обґрунтування доцільності впровадження кожної, навіть на перший погляд безумовно перспективної новації.

1. [Ашон Т.П.](#) Інноваційна діяльність України в контексті міжнародного науково-технічного співробітництва [Текст]: автореф. дис... канд. екон. наук: 08.05.01 / Ашон Т.П.; Донец. нац. ун-т. Донецьк, 2006. 20 с.

2. Пушкарь А.И. Управление развитием промышленных предприятий региона [Текст] / А.И. Пушкарь, Л.В. Потрашкова // Вісник ХДЕУ, 2001. Спецвипуск №2 (18). С. 36-42.

3. Ілляшенко С.М. Управління інноваційним розвитком : навч. посіб. / С.М. Ілляшенко. – 2-ге вид., перероб. і доп. – Суми: ВТД «Університетська книга»; Київ : Видавничий дім «Княгиня Ольга», 2005. 324 с.